

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Jany Henčekovej a JUDr. Soni Langovej v právnej veci navrhovateľa: **B. L. Q.**, štátny príslušník Vietnamskej socialistickej republiky, s aktuálnym miestom pobytu na neznámom mieste, *zastúpeného opatrovníčkou R. M.*, proti odporcovi: **MV SR, MÚ**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. MU-2220/PO-Ž/2005 zo dňa 14. decembra 2005, konajúc o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 10 Saz 11/2006-90 zo dňa 13. decembra 2006, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 10 Saz 11/2006-90 zo dňa 13. decembra 2006 **m e n í** tak, že rozhodnutie odporcu č. MU-2220/PO-Ž/2005 zo dňa 14. decembra 2005 **r u š í** a **vec v r a c i a** odporcovi na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č.k. 10 Saz 11/2006-90 zo dňa 13. decembra 2006 potvrdil rozhodnutie odporcu č. MU-2220/PO-Ž/2005 zo dňa 14. decembra 2005 a navrhovateľovi nepriznal právo na náhradu trov konania. Potvrdeným rozhodnutím odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 3 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia odporcu (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl na území Slovenskej republiky a súčasne rozhodol, že sa na navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia podľa ustanovenia § 47 zákona o azyle do Vietnamskej

socialistickej republiky (ďalej len Vietnam). Krajský súd v konaní zistil, že navrhovateľ nespĺňa podmienky na udelenie azylu stanovené v ustanovení § 8 zákona o azyle a do úvahy neprichádza ani pozitívna aplikácia ustanovenia § 47 zákona o azyle. Krajský súd poukázal na to, že navrhovateľ pricestoval do bývalého Československa ešte v roku 1981, z dôvodu zlej ekonomickej situácie vo Vietname, s cieľom nájsť si zamestnanie. Počas pobytu na Slovensku sa oženil so Slovenkou I. L., s ktorou má dve deti (roky narodenia 1985 a 1986). Manželstvo bolo rozvedené v roku 1995 a jeho trvalý pobyt na území Slovenskej republiky sa končil 31. decembra 1995. O azyl požiadal až v roku 2005 z dôvodu, že po návrate do Vietnamu mu hrozí prenasledovanie, väzenie, prípadne smrť; u odporcu uviedol, že na Slovensko prišiel za prácou, má tu dve deti a počas štúdia vo Vietname asi jeden rok pôsobil v študentskej organizácii S. T., ktorej cieľom bolo robiť medzi mládežou osvetu.

Krajský súd k rodinnému životu navrhovateľa uviedol, že tento nie je možné považovať za dôvod na udelenie azylu podľa zákona o azyle ani Ženevskej konvencie. Účelom zákona o azyle nie je zabezpečovať spájanie rodín (s výnimkou ustanovenia § 10 zákona o azyle, o tento prípad však v predmetnej právnej veci nejde), ale udelenie medzinárodnej ochrany tomu, kto ju potrebuje a spĺňa podmienky udelenia azylu v zmysle zákona o azyle. Podľa názoru krajského súdu odporca svojím rozhodnutím neporušil Ústavu Slovenskej republiky ani medzinárodné dohovory.

Krajský súd považuje tvrdenie navrhovateľa o jeho členstve v organizácii S. T. za rozporuplné. Dôvodom je to, že navrhovateľ v podaní vysvetlenia na polícii dňa 10. mája 2005 uviedol, že z Vietnamu odišiel z ekonomických dôvodov. Navrhovateľ mohol požiadať o azyl už 1. januára 1991, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 498/1990 Zb. o utečencoch; navrhovateľ však požiadal o azyle až po štrnástich rokoch.

V konaní nebolo preukázané, že by bol navrhovateľ prenasledovaný v krajine jeho pôvodu z dôvodov uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle a zo správ o krajine pôvodu, založených v administratívnom spise odporcu a doplnených krajským súdom, nevyplýva, žeby navrhovateľovi v prípade návratu do Vietnamu hrozilo mučenie, kruté, neľudské a ponižujúce zaobchádzanie, či trest. Krajský súd doplnil dokazovanie správami o krajine pôvodu Vietnam – Výročná správa Ministerstva vnútra Veľkej Británie z apríla 2006, Výročná správa Amnesty International Nemecko z roku 2006, 2005, novinové správy.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť, rozhodnutie odporcu zrušiť a vec vrátiť odporcovi na ďalšie konanie. Podľa názoru navrhovateľa krajský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a neúplného zistenia skutkového

stavu veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ a písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku). V otázke neudelenia azylu trvá na tom, že v jeho prípade existujú opodstatnené obavy z prenasledovania z národnostných dôvodov. V azylovom konaní dostatočným spôsobom preukázal svoje dôvody na udelenie azylu. Takisto u neho existuje prekážka vyhostenia do Vietnamu – na Slovensku má dvoch synov z rozvedeného manželstva so slovenskou občiankou I. L. So synmi sa pravidelne kontaktuje a podľa svojich schopností im aj materiálne pomáha. Na synoch mu veľmi záleží a má k nim vybudovaný silný citový vzťah. Poukázal na to, že sám odporca vo svojom rozhodnutí tvrdí, že má záujem na tom, aby rodina tvorila funkčnú a celistvú jednotku a nie je v jeho záujme narušovať ju. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sž-o-KS 150/2004 zo dňa 23. júna 2005, podľa ktorého pri rozhodovaní o tom, či sa na žiadateľa vzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do krajiny pôvodu podľa § 20 ods. 3 a § 47 zákona o azyle, musí správny orgán posúdiť, či takýmto rozhodnutím nezasiahne do práva na súkromný a rodinný život, chránený článkom 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejnený pod č. 209/1992 Zb.), ktorý má podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pred zákonom. Takisto poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v prípade Beldjoudi v. France – 234-A (rozsudok zo dňa 26. marca 1992), podľa ktorého porušením článku 8 Dohovoru je vyhostenie osoby, ktorá žije v krajine už dlhší čas (niekoľko desiatok rokov), de facto neexistujú putá s krajinou pôvodu, a jediné, čo ju spája s krajinou pôvodu, je národnosť. Navrhovateľ žije na Slovensku už od roku 1981 (26 rokov), zvykol si a prispôbil sa životu na Slovensku. S Vietnamom ho spája len jeho národnosť. Ak by sa vrátil do Vietnamu, prišiel by aj o synov, s ktorými má na Slovensku dobrý vzťah a snaží sa pomáhať im v takej miere, ako je to z jeho strany možné.

Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Zdôraznil, že ekonomické dôvody opustenia krajiny pôvodu nemožno v zmysle Ženevského dohovoru o právnom postavení utečencov považovať za dôvody na udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Navyše, navrhovateľ sa na Slovensku zdržiava už 26 rokov, čo je dostatočne dlhý časový úsek na to, aby si tu svoj pobyt zlegalizoval na základe zákona o pobyte cudzincov. Nezistil ani prítomnosť dôvodov na pozitívnu aplikáciu ustanovenia § 47 zákona o azyle. Podmienky vstupu a pobytu cudzincov na území Slovenskej republiky rieši cudzinecká polícia na základe zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a nepatria do kompetencie odporcu. Odporca zdôraznil, že v čase vydania rozhodnutia si bol vedomý toho, že navrhovateľ má na území Slovenskej republiky dve deti so slovenskou štátnou občiankou. Tieto dôvody však nepokladá za relevantné na udelenie azylu, pretože by to znamenalo rozšírenie kritérií stanovených Ženevským dohovorom a zákonom o azyle. V prípade aplikácie čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sa migračný úrad pridŕža stanoviska krajského súdu, t.j. že ho nie je možné aplikovať a to s poukazom na ustanovenie čl. 8 ods. 2 tohto Dohovoru (spájanie

rodín, zabezpečovať právo na súkromný život a rodinný život s výnimkami uvedenými v ustanovení § 10 zákona o azyle). Podávaním opakovaných žiadostí o udelenie azylu bolo len snahou navrhovateľa predĺžiť si pobyt na území Slovenskej republiky, pričom legalizácii pobytu zákonnými prostriedkami nevenoval žiadnu pozornosť a zostal pasívny. Z toho vyplýva, že navrhovateľ nemal skutočný záujem o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, a vždy tak urobil až potom, čo mal byť vyhostený zo Slovenskej republiky. Uviedol tiež, že žiadateľ o udelenie azylu na území Slovenskej republiky nemá právny nárok na udelenie azylu z humanitárnych dôvodov, závisí to iba od správneho uváženia odporcu. Keďže nikto nemá nárok na udelenie azylu z humanitárnych dôvodov, nikto nemôže byť na tomto práve ukrátený. Rozhodnutie správneho orgánu, v ktorom bolo použité správne uváženie, by mal súd preskúmavať len po formálnej stránke a po vecnej stránke len v tom smere, či správny orgán neprekročil medze stanovené zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 212 Občianskeho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť, rozhodnutie odporcu zrušiť a vec vrátiť odporcovi na ďalšie konanie. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. marca 2008 v súlade s ustanovením § 156 ods. 1 v spojení s § 250ja ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

Odvolací súd z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis odporcu č. MU-2220/PO-Ž/2005, zistil, že navrhovateľ prišiel na územie bývalého Československa v roku 1981 s cieľom nájsť si zamestnanie. Počas pobytu sa oženil so slovenskou štátnou občiankou I. L., s ktorou má dve deti (narodené v roku 1985 a 1986). Manželstvo zaniklo rozvodom – rozsudok Okresného súdu Topoľčany č.k. 6 C 49/94-18 zo dňa 12. apríla 1994, právoplatný dňom 10. mája 1994. Navrhovateľ mal udelený trvalý pobyt na území Slovenskej republiky do 31. decembra 1995. Odvtedy sa na Slovensku zdržiaval ilegálne; býval u svojich známych v P.. V máji 2005 bol kontrolovaný políciou a na podaní vysvetlenia pred políciou dňa 10. mája 2005 uviedol, že na Slovensko prišiel s cieľom nájsť si zamestnanie; následne bol umiestnený v ÚPZC Medveďov, kde dňa 3. októbra 2005 požiadal o azyl.

V konaní pred odporcom uviedol, že dôvodom jeho žiadosti o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je jeho rodina (resp. synovia), s ktorými sa pravidelne stretáva. Druhým dôvodom jeho žiadosti bolo členstvo vo Vietname nelegálnej študentskej organizácii S. T.. Pri vstupe do organizácie musel zložiť prísahu; kto by chcel organizáciu opustiť, hrozil mu trest. Aktívne propagoval práva študentov, slobodu tlače a prejavu. V roku 1979 z organizácie odišiel; jeho dvaja kamaráti, ktorí v roku 1980 opustili túto organizáciu, boli zavraždení. Do roku 1981 bol formálne jej

členom a potom už odišiel do zahraničia. Jeho pôsobenie v tom čase nebolo aktívne. Z týchto dôvodov sa obáva o svoj život.

Zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Partizánske zo dňa 22. novembra 2005, č. OM 478/1996 A/2005/29084/111075 vyplýva, že v čase, keď navrhovateľ býval v P., stretával sa so synmi pravidelne, oni ho navštevovali v práci a otec im kupoval oblečenie a školské potreby. V čase podania správy bol navrhovateľ so synmi v občasnom telefonickom kontakte. Synovia s ním majú dobrý vzťah, majú záujem stretávať sa s otcom a upevňovať s ním vzťah.

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle a subsidiárne v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, a prenasledovanie za uplatňovanie politických práv a slobôd. V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Odvolací súd na základe predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že navrhovateľ nespĺnil podmienky na udelenie azylu na území Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 8 zákona o azyle, nakoľko ekonomické dôvody nemožno subsumovať pod dôvody udelenia azylu v zmysle citovaného zákonného ustanovenia. V súvislosti s jeho členstvom v študentskej organizácii S. T. a následným vycestovaním do bývalého Československa sa odvolací súd stotožnil so záverom odporcu, že z Vietnamu mohli legálne vycestovať len osoby preverené štátnymi orgánmi a navrhovateľovo tvrdenie o jeho členstve v nelegálnej organizácii tomu nezodpovedá.

Na druhej strane však Najvyšší súd Slovenskej republiky nesúhlasil so záverom odporcu aj súdu prvého stupňa o negatívnej aplikácii ustanovenia § 47 zákona o azyle. Tento záver odporcu a krajského súdu považuje za predčasný.

Podľa ustanovenia § 47 ods. 1 zákona o azyle žiadateľa, azyllanta, cudzinca, ktorý požiadal o poskytnutie dočasného útočiska, alebo odídencia nemožno vyhostiť akýmkoľvek spôsobom alebo ho vrátiť na hranice územia štátu, kde by jeho život alebo osobná sloboda boli ohrozené z dôvodov jeho rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov; to neplatí pre toho, koho odôvodnene možno považovať za nebezpečného

pre bezpečnosť Slovenskej republiky alebo ktorý po tom, čo bol právoplatným rozsudkom uznaný za vinného z obzvlášť závažného trestného činu, predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa ani odporcu, že v otázke zákazu vyhostenia alebo vrátenia nebol povinný aplikovať Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Aj keď inštitút zákazu vyhostenia alebo vrátenia podmieňuje zákonodarca v ustanovení § 47 ods. 1 zákona o azyle taxatívnym výpočtom podmienok, pri vyslovení, či sa na cudzinca vzťahuje alebo nevzťahuje zákaz vyhostenia, treba prihliadať aj na medzinárodné zmluvy a dohovory o ľudských právach, ku ktorým Slovenská republika pristúpila a ktorých dodržiavaním je viazaná. Ide o nadnárodné právne akty, ktoré svojou pôsobnosťou prevyšujú národnú normotvorbu a zákonodarstvo (pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sž-o-KS 150/2004 zo dňa 23. júna 2005, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Sa 1/2004 publikovaný pod č. 71/2004 ZSP).

Skutočnosť, že žiadateľ o udelenie azylu si nevyriešil svoj pobyt na území Slovenskej republiky iným spôsobom, nezbavuje súd, ale ani odporcu povinnosti rozhodnúť v súlade so zákonmi a medzinárodnými zmluvami podľa čl. 7 ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky. Súdy sú viazané ústavou, ústavnými zákonmi, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a zákonom (čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky. Štátnym orgánom vyplýva z ústavy povinnosť konať na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Článok 2 ods. 2 ústavy obsahuje teda ústavné pravidlo, v rámci ktorého každý orgán verejnej moci vrátane štátnych orgánov sám (autonómne) určuje nielen to, aký druh právnej úpravy použije pri rozhodovaní, ale aj to, akým spôsobom prikočí k jeho výkladu v súlade s princípom právneho štátu, ktorý je vyjadrený v citovanom článku. Ústavný príkaz je súčasne aj ustanovením povinnosti vykladať ústavné a zákonné normy tak, aby sa tento ústavný príkaz rešpektoval v celkom vymedzenom rozsahu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 143/02 zo dňa 5. novembra 2002). Ústavný rámec zakotvený v čl. 2 ods. 2 ústavy je potrebné vykladať extenzívne v súvislosti s čl. 144 v spojení s čl. 1 a čl. 153 Ústavy Slovenskej republiky. Preto bol odporca povinný dôsledne postupovať podľa ústavy, medzinárodných zmlúv podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a vnútroštátneho právneho poriadku.

Podľa ustanovenia čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo

zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi. Ide o vyjadrenie vzťahu medzi vnútroštátnym právnym poriadkom a medzinárodným právom. Medzinárodné zmluvy o ľudských právach majú osobitné postavenie v systéme prameňov práva Slovenskej republiky. Za podmienok ustanovených v čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky majú prednosť pred zákonmi, nie však pred Ústavou Slovenskej republiky (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 91/1999 zo 16. decembra 1999). „*Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré (...) sú už pre Slovenskú republiku záväzné, majú prednosť pred zákonmi podľa čl. 154c ods. 1. Pre prednostnú aplikáciu medzinárodných zmlúv podľa čl. 154c ods. 1 predpisuje ústava osobitnú materiálnu podmienku – musí ísť o zmluvu o ľudských právach a základných slobodách, ktorá poskytuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Do tejto skupiny medzinárodných zmlúv patria aj tie, do ktorých Slovenská republika sukcesovala ako právny nástupca československého štátu – Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach, Medzinárodný pakt o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach,*“ (Drgonec, J.: Ústava Slovenskej republiky, komentár. 2. vydanie. Šamorín, Heuréka 2007, s. 132-134).

„*Prednosť medzinárodnej zmluvy pred zákonom znamená ústavný príkaz adresovaný súdu (resp. inému orgánu aplikácie práva) aplikovať ex offio na daný prípad priamo relevantné ustanovenia medzinárodnej zmluvy,*“ (Drgonec, J.: Ústava Slovenskej republiky, komentár. 2. vydanie. Šamorín, Heuréka 2007, s. 1149).

Na základe uvedeného treba prízvukovať, že vyššie uvedená medzinárodná zmluva, t.j. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nemá prednosť len pred jedným alebo dvoma zákonmi ako tvrdí odporca aj súd prvého stupňa, ale ide o nadradenie medzinárodnej zmluvy nad všetky vnútroštátne predpisy zákonného charakteru.

Podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol publikovaný v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 209/1992 Zb., každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie. Toto právo je potrebné vnímať v kontexte čl. 14 Dohovoru, t.j. užívanie práv a slobôd priznaných týmto Dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Európsky súd pre ľudské práva považuje za porušenie článku 8 Dohovoru vyhostenie osoby do krajiny, s ktorou ju nespája nič iné ako štátne občianstvo, a v štáte, z ktorého má byť vyhostená, žila niekoľko desiatok rokov (rozsudok

Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Beldjoudi v. Francúzsko zo dňa 26.3.1992, A-234). V rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Berrehab v. Holandsko (z 21.6.1988; A-138) sa súd zaoberal definíciou pojmu rodina. Z pojmu rodina, na ktorom je založený článok 8, vyplýva, že dieťa narodené z takéhoto zväzku je *ipso iure* súčasťou tohto vzťahu. Z tohto dôvodu existuje od momentu narodenia dieťaťa a už vzhľadom na samotnú existenciu tejto skutočnosti medzi dieťaťom a jeho rodičmi zväzok rovnajúci sa „rodinnému životu“, dokonca aj vtedy, keď už rodičia neskôr spolu nežijú. Európsky súd pre ľudské práva poznamenal, že počas niekoľkých rokov existovali veľmi úzke putá medzi sťažovateľom a jeho dcérou a jeho následné vyhodenie znamenalo hrozbu, že sa tieto putá môžu pretrhnúť. Účinky týchto zásahov boli o to závažnejšie, že jeho dcéra potrebovala zostať v kontakte s otcom, berúc do úvahy najmä to, že bola ešte veľmi malá (t.j. k pretrhnutiu pút medzi rodičom a dieťaťom dochádza aj vtedy, keď je dieťa už plnoleté; závažnejším prípadom ako tento je pretrhnutie vzťahov medzi rodičom a maloletým dieťaťom). Súd preto dospel k záveru, že aj v tomto prípade bol porušený článok 8. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s uvedenými závermi Európskeho súdu pre ľudské práva stotožnil, a preto považuje záver odporcu a súdu prvého stupňa o zákaze vyhostenia alebo vrátenia v predmetnej právnej veci prinajmenšom za predčasný.

Odvolací súd poukazuje tiež na to, že odporca pri svojom rozhodnutí zo dňa 14.decembra 2005 vychádzal z neaktuálnych informácií o krajine pôvodu Vietnam za rok 2003, pri ktorých použitie vznikajú pochybnosti o náležite zistenom skutkovom stave a pochybnosti o dodržaní zásady materiálnej pravdy vyjadrenej v ustanovení § 3 ods. 4 Správneho poriadku („rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí“). Doplnené dokazovanie zo strany súdu prvého stupňa nemôže suplovať dokazovanie na správnom orgáne (pozri ustanovenie § 250q ods. 1 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250ja ods. 4 v spojení s § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 10 Saz 11/2006-90 zo dňa 13. decembra 2006 a rozhodnutie odporcu č. MU-2220/PO-Ž/2005 zo dňa 14. decembra 2005 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súd prvého stupňa, aj správny orgán, je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie (§ 250ja ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku).

V ďalšom konaní bude úlohu odporcu dôsledne postupovať podľa ustanovení zákona o azyle, Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Bude vychádzať z aktuálnych informácií o krajine pôvodu – Vietnamská socialistická republika, ktoré nebudú staršie ako jeden rok.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 224 ods. 1 a ods. 2 v spojení s § 250k Občianskeho súdneho poriadku – úspešný navrhovateľ si náhradu trov konania neuplatnil a odporcovi náhrada trov konania neprináleží. Na základe ustanovenia § 4 ods. 2 písm. v) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov je navrhovateľ oslobodený od platenia súdnych poplatkov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 26. marca 2008

JUDr. Elena K o v á č o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová